

Az erdő alatt egy szép rét terült el. A réten egy tó, volt. A tó szélén temérdek kék *nefelejts* virágzott. Egynehányat akart Kálmán szakasztani. A mint hozzá nyult, közüle egy *béka* ugrott a vízbe.

Juj! beh megijedtem, édes apám! De aztán mégis szedett egy csomó *nefelejts*et.

Innen bementek az erdőbe.

Kálmán nem győzött eleget csodálkozni a zöldelő fákon. A fákon szökdécselő *madarakban* is gyönyörködött. — Csak ugy repesett szíve a fák alatt levő virágokon.

A fák árnyékában csörgedezett egy kis *patakocska*. A patak partját virágok szegélyezték. A virágokon pillangók szállongtak. A virágokban kis *méhek* fürödtek. Egy virág ága között egy *pók* feszítette ki hálóját. Ott leselkedett a prédára.

Sok virágot szedett Kálmánka. Ezeket mind az anyjának meg a testvéreinek szánta. — Még egy szép virágot látott egy bokor tövén, ezt is le akarta törni. De a virág oly nyájasan tekintett rá, mintha mondta volna: „ne törj le!” — Kálmánka nem is törte le, hanem apjával földestül együtt kiásatta és kertjébe haza vitte.

35.

Az erdei virágocska.

Az erdőben jártam, keltem egy magamra, virág után, lepke után szaladgálva.

Zöld bokorban megláték egy kis virágot, mint a csillag, ugy ragyogott, ugy csillámlott.

Már utána nyultam, de ő így könyörge: „Szánj meg, kérlek, elhervadok, oh ne törj le!”